

Jen blázni lpí na dodržování základních lidských práv a svobod?

Případ Vladimíra Chlupa

Když v roce 1995 ukončil Vladimír studium historie a politologie na Univerzitě Palackého v Olomouci, probíhaly v ekonomice, politice, církvi i armádě veliké změny, které mohutně ovlivňovaly život každého občana. Studium v atmosféře získané svobody umocňovalo vědomí, že uvození Listiny základních práv a svobod dalo v roce 1991 jistotu, že demokracii již nelze vyvrátit. To potvrdilo i přijetí nové Ústavy při vzniku České republiky v roce 1993.

Současně se svým studiem se Vladimír intenzivně zajímal o stav a osud českých výrobních podniků, dříve zapojených ve vojenském sektoru. Zde později našel i zaměstnání; specializoval se na rozvoj systémů velení a řízení, komunikace, zpravodajství, sledování zjišťování cílů a průzkumu. V odborných časopisech k této problematice publikoval desítky článků.

Souběžně s prací studoval a učil historii i politologii. Reagoval na události ve svém okolí a poskytoval právní pomoc lidem, kteří se ocitli v nesnázích. Pak ale přišly dvě nečekané události. Po téměř sedmi letech právně fungující demokracie zaútočil Parlament ČR v roce 1998 na demokracii a odhlasoval „ústavní zákon“, kterým se pokusil protiústavně změnit nezměnitelnou Listinu základních práv a svobod. Stalo se tak v době, kdy rozhodoval i o našem členství v NATO. A po jedenácti letech 10. září 2009 se Ústavní soud, jehož úkolem je chránit Ústavu a ústavní zákony, rozhodl protiústavně zrušit ústavní zákon o předčasných volbách.

Demokracii je nutné chránit, pečovat o ni. Prvotním nástrojem obrany proti protizákonným činům jsou žaloby či odvolání k soudům, kde se veřejně projednají. A tento nástroj začal používat i Vladimír. Je to letitý řetěz podání a odvolání od obecných přes ústavní až evropské soudy. Nikdy však nedojde k veřejnému projednání, úřady problémy zastírají, a někdy i písemně prohlašují, že základní práva nejsou součástí právního řádu. Vladimír nepíše jen žaloby; problematiku zrušení ústavního zákona rozebírá v brožuře „*Máme problém*“, která vyšla v roce 2009.

Zdá se, že chyby lidí identifikujícími se s ústavními orgány inspirují i osoby činné na obecní úrovni. Vladimír se zapojuje do snahy zmařit machinaci olomouckých zastupitelů s pozemky při kupčení s Edelmannovým palácem v roce 2009. Problémy se násobí, což popíše v další knížce „*Problém Západu*“ vydané roku 2016. O rok později vydává svoji dosud nejrozsáhlejší knihu „*Západ – kronika naší kultury*“.

Co dělat dál, když se ústavní orgány oficiálně nechťejí řídit základními právy? V demokracii je třeba využít všechny zákonné možnosti. Vladimír, který nenalezl právo u soudů, se rozhodl použít článek 23 Listiny základních práv a svobod, tedy „*postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád*“ založený Listinou. S odkazem na článek 21 odst. 1 Listiny a čl. 5 a 6 Smlouvy o Evropské unii tak vydal několik usnesení se znaky EU a ČR. Toto oficiálně nerozporují osoby jednající jménem Evropské komise, ani Evropského parlamentu, či Ústavního soudu ČR.

Poté, co v předtuše války roku 2021 ovlivňuje i poměry v Armádě České republiky a zpravodajských službách, se jej „státní moc“ (zastoupená panem Zifčákem) rozhodne trestně stíhat „za přisvojení pravomoci úřadu“. Následně Okresní soud v Olomouci (Mgr. Bc. Vojtěch Dědek) a Krajský soud v Ostravě (Mgr. Martin Kaňok) „nařizují pozorování obviněného v Psychiatrické léčebně Šternberk za účelem vyšetření duševního stavu obviněného“. Žádný ze „soudců“ ale obžalovaného nikdy neviděl, ani s ním nemluvil ...

Zdá se, že současná policie a soudy jdou ve stopách svých socialistických předchůdců. Psychiatrie v potlačování základních práv a svobod byla v minulosti užitečná fašistům, nacistům i komunistům. Chtějí se znovu vrátit k moci?